

วิจารณ์ผลการวิจัย (Discussion)

จากผลการวิจัยมีแนวโน้มว่ากล้วยไม้ว่านเพชรหึงเป็นกล้วยไม้ที่มีความหลากหลายทางสัณฐานวิทยา (Polymorphic species) โดยสามารถพบความแตกต่างของสัณฐานวิทยาที่เกี่ยวข้องกับการสืบพันธุ์ (Reproductive character) ที่มีลักษณะดอกเป็นลายกระส้าน้ำตาลบนพื้นสีเหลืองที่พบเห็นได้ทั่วไป อีกทั้งยังพบลักษณะที่ปรับเปลี่ยนสีพื้นเป็นสีออกแดงและมีลายกระส้าน้ำตาลแดง และยังพบดอกที่มีลักษณะสีเหลืองทั้งดอกที่นิยมเรียกว่าสีเผือก สอดคล้องกับการศึกษาของ Adam (1959) ที่พบว่ากล้วยไม้บางสกุลมีลักษณะต้นคล้ายคลึงกัน แต่สามารถพบดอกที่มีสัณฐานวิทยาที่แตกต่างกัน การวิจัยครั้งนี้พบแนวโน้มของความแตกต่างทางสัณฐานวิทยาของส่วนที่ไม่เกี่ยวข้องกับการสืบพันธุ์ (Vegetative character) โดยเฉพาะส่วนที่เป็นจำนวนใบต่อลำต้นที่มีความแตกต่างกันระหว่างกล้วยไม้ว่านเพชรหึงที่มีสีดอกปกติทั่วไปและกล้วยไม้ว่านเพชรหึงที่มีสีแดง อาจกล่าวได้ว่าการผันแปรลักษณะดังกล่าวเกิดจากการวิวัฒนาการของกล้วยไม้ว่านเพชรหึงที่สอดคล้องกับระบบนิเวศที่แตกต่างกันไปในแต่ละพื้นที่อาศัย จากการเก็บข้อมูลเบื้องต้นพบว่ากล้วยไม้ว่านเพชรหึงในธรรมชาติสามารถพบได้ทั้งในพื้นที่ที่เป็นป่าดิบโดยอาศัยอยู่บนคาบไม้ และยังสามารถพบกล้วยไม้ว่านเพชรหึงในพื้นที่ที่เป็นพื้นที่หินริมชายฝั่งทะเล ก่อนที่มนุษย์จะเก็บเกี่ยวมาเป็นพืชเพื่อการสันถนาการ สอดคล้องกับข้อเขียนของ Stebbins (1950) ที่ชี้ให้เห็นว่าลักษณะที่ผันแปรของสัณฐานวิทยาเป็นการปรับตัวของสิ่งมีชีวิตเพื่อตอบสนองต่อลักษณะของปัจจัยสิ่งแวดล้อมในระบบนิเวศนั้น ๆ อย่างไรก็ตามลักษณะที่ผันแปรนี้ยังไม่สามารถแยกได้เด่นชัด จากสมการการทำนายลักษณะที่พบความแม่นยำเพียงร้อยละ 69.3 อาจเป็นผลเนื่องมาจากลักษณะสภาพแวดล้อมที่มีผลต่อการปรับตัวของกล้วยไม้ว่านเพชรหึงยังมีไม่มากพอที่จะก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงลักษณะทางสัณฐานวิทยาที่ชัดเจนจนสามารถจัดจำแนกเป็นอโคไทป์ได้ แตกต่างกับการศึกษาของณรงค์ สวัสดิ์กวัน (2547) ที่ได้ศึกษาการแปรผันทางสัณฐานวิทยาระหว่างประชากรกล้วยไม้รองเท้านารีอินทนนท์ ในอุทยานแห่งชาติ ภูหินร่องกล้าและอุทยานแห่งชาติดอยอินทนนท์ พบว่าประชากรรองเท้านารีอินทนนท์ในอุทยานแห่งชาติภูหินร่องกล้ามีขนาดเล็กกว่าประชากรอุทยานแห่งชาติดอยอินทนนท์ นอกจากนี้ยังแตกต่างกับการศึกษาของพรพรรณ โพธิ์สินธุ์ (2550) ที่พบการผันแปรทางสัณฐานวิทยาของกล้วยไม้ดิน โดย *L. sutepensis* ที่พบต่างพื้นที่กัน มีลักษณะสัณฐานวิทยา เช่น ความกว้างและความยาวของใบ ความยาวช่อดอก จำนวนดอกต่อช่อ ขนาดเส้นผ่าศูนย์กลางของดอก และความยาวของผลแตกต่างกัน รวมถึงการศึกษาของกฤษฎา บัวนาค (2547) ที่พบความแตกต่างทางสัณฐานวิทยาของเอื้องแซะหอมและหวายตัดดอกลูกผสมบางพันธุ์ที่เป็นผลมาจากแหล่งที่มาของต้นพันธุ์ที่นำมาศึกษา

อย่างไรก็ตามการวิจัยในครั้งนี้นี้ยังมีจำนวนการเก็บข้อมูลที่ค่อนข้างน้อยในกลุ่มตัวอย่างของกล้วยไม้ว่านเพชรหึงที่มีดอกสีแดงและดอกสีเหลือง การเก็บข้อมูลเพิ่มเติมมากขึ้นจะส่งผลให้การวิเคราะห์จำแนกกลุ่มสามารถสร้างสมการที่ทำนายลักษณะสีของดอกได้ชัดเจนแม่นยำมากยิ่งขึ้น และจะเป็นประโยชน์ต่อเกษตรกรและผู้เพาะเลี้ยงกล้วยไม้ว่านเพชรหึงที่สามารถลดระยะเวลาการรอคอยสีของดอกกล้วยไม้ชนิดนี้ลง หรือสามารถเลือกปลูกกล้วยไม้ว่านเพชรหึงได้ตามสีดอกที่ตนต้องการได้ในระยะเวลาอันสั้นลง